

[Askjær Jørgensen]

igennem den kolossale bunke af cirkulærer, at de er i den situation, jeg har tilladt mig at beskrive som noget kaotisk, og det er måske, fordi den socialdemokratiske ordfører føler lidt dårlig samvittighed, at hun ligesom sparker lidt voldsomt fra sig, fordi jeg som oppositionspolitiker har tilladt mig at rejse nogle spørgsmål vedrørende det socialpolitiske område.

Det er jo sådan, at når man er regeringsparti, føler man, at man har et vist ansvar. På den modsatte led et det sådan, at vi andre synes, vi har pligt til at holde regeringspartiet og regeringen i ørerne med hensyn til den politik, den fører, når vi oplever, at masser af mennesker henvender sig til os og siger: vi synes, det her er helt urimeligt, vi oplever det her som helt skævt. Og det kan vi så gå i detaljer med, hvad enten det er gartneren ved Århus eller andre. Der er i hvert fald tusinder af mennesker, der oplever, at de i deres kontakt med det sociale system bliver behandlet groft uretfærdigt. Det er i hvert fald tingenes tilstand.

Det er muligt, at det er, fordi man ikke forstår det, og fordi man ikke kan kommunikere med hinanden, det ved jeg ikke. Men der er ingen, der skal komme her og påstå, at alle borgere føler sig trygge i vort sociale system.

Fru Lis Møller forstod ikke den dybere mening med debatten i dag, men desuagtet er der en række ordførere, der har peget på nogle områder, hvor det synes, det ikke gik godt; der er altså en række ordførere, der finder, at der er nogle områder, man godt kan behøve at diskutere.

Så mener nogle, at vi måske har lavet forespørgslen for bred. Ja men hvis vi havde rejst en stribe forespørgselsdebatter, én om særforsorg, én om socialindkomststøtning osv., havde det vel også været galt. Jeg var inde på lidt tidligere over for fru Aase Olsen, der var nødt til at gå, at det med tidspunktet også var galt. Ja, man kan sagtens finde på noget at angribe os for, men vi kom altså til denne debat helt ærligt, helt ærligt, fru Inge Fischer Møller, fordi vi synes, at folketinget har pligt til over for offentligheden at sige, hvad vi mener på dette område.

Jeg synes faktisk, at arbejdet i socialudvalget fungerer tilfredsstillende, men dermed være ikke sagt, at vi ikke har pligt til her, hvor der er offentlighed på, at sige, hvad vi

mener om det på den ene og den anden måde.

Jeg ved godt, at det er moderne at være utilfreds med, hvis man er folketingsmedlem, at skulle arbejde en fredag eftermiddag, men jeg synes, vores vederlag som folketingsmedlemmer er så stort, at det er rimeligt, at denne debat er kommet på. Jeg har fuld forståelse for, at man ikke har mulighed for at lægge den anderledes, idet der er så stort et arbejdspress, og derfor anerkender jeg, at man har anstrengt sig for her i huset at lægge den så hensigtsmæssigt som muligt. Jeg har ingen indvendinger imod, at det blev en fredag eftermiddag, for jeg mener, vi godt kan bestille noget, selv om det er fredag eftermiddag, og jeg mener også, at de enkelte partier godt kan opfylde deres forpligtelse til at fortælle offentligheden, hvad de mener om dette og hint inden for området her.

Nogle har nævnt, at det ikke er så galt, efter at særforsorgen er blevet udlagt, men der er ingen, der har påstået, at det er blevet bedre af, at den lagt ud i amterne, og det var faktisk det, jeg spurgte om. Der er faktisk ingen, der konkret har kunnet gå imod det, jeg har peget på her. Der er heller ingen, der har været heroppe at sige: alt er i den skønneste orden hele vejen rundt på det sociale område. Ergo: når det ikke er det, kan situationen blive bedre, og så har vi pligt til at prøve på at gøre den bedre, og så har offentligheden krav på at høre vores mening om det. Det er den forpligtelse, jeg mener vi har prøvet på at opfylde i eftermiddag, og så kan man være sur over det eller glad for det, som man vil. Det har jeg ingen problemer med. Jeg kan sagtens leve med, at der er nogle, der er lidt trætte af at skulle bruge en fredag eftermiddag på det her.

Jeg skal så erkende over for fru Inge Fischer Møller, at vi internt drøfter vores politik på området vedrørende invalidepensionister. Det er korrekt, at vi først i 1970'erne fandt, at man i masser af tilfælde kunne hjælpe invalidepensionisterne ved at finde nogle job til dem, så de kunne få en meningsfyldt tilværelse. Men vi er faktisk kommet til det resultat, at det er næsten umuligt, når der er så mange arbejdsløse, der har deres fulde førlighed, og derfor har jeg fået den opgave at prøve at finde ud af, hvordan vores holdning så bør være, når nu samfundet